

jímž zákon přiznává právní zájem na dotyčném rozhodnutí (srov. ku př. §§ 178, 217, 251, 252 obč. zák.).

Pro praxi jest rozlišení mezi účastníky a osobami oprávněnými k rekursu velmi důležitým, prvé dlužno před rozhodnutím slyšeti, druhým musí býti pouze doručeno rozhodnutí, vydané po skončeném řízení.

Vlastimil Sobota.

○ výpovědi pracovního poměru zaměstnavatelem-spolkem.

V rozh. č. 17.480 Sb. n. s. bylo vysloveno, že pro platnost výpovědi pracovního poměru zaměstnavatelem, jímž je spolek, je rozhodující, aby se usnesení, které je podkladem výpovědního projevu stalo statutárním orgánem spolku. Naproti tomu nesejde podle tohoto rozhodnutí na tom, jakým způsobem byla výpověď zaměstnanci sdělena. Může proto býti výpověď, byla-li platně usnesena a nebyla-li pro ni smluvna písemná forma, sdělena druhé straně i ústně neb, děje-li se sdělení přece písemně, není potřeba, aby byla písemnost podepsána orgány spolku, které jej jinak podle zákona či stanov zastupují. Naproti tomu bylo vysloveno v rozh. č. 16.176 Sb. n. s., že vnější forma zastupování spolku nemůže býti jiná pro jeho ústní prohlášení, než pro jeho prohlášení písemné. Toto rozhodnutí se sice netýká pracovního poměru, uvedená zásada je však vyslovena zcela všeobecně. V této její všeobecnosti by z ní, alespoň na prvý pohled, plynulo, že i ústní sdělení výpovědi se musí státi statutárními orgány a že písemné sdělení musí býti těmito orgány podepsáno. Leč není tomu tak. Obě uvedená rozhodnutí vycházejí ze zcela různých hledisek právních, které si neodporují. Právnícká osoba může sice pojmouti a projevit vůli jen osobami fysickými, svými orgány, a to způsobem, který zákon

nebo stanovy určují pro smluvní projev spolku (srov. rozh. 16.176, 14.408, 11.515, 8414 Sb. n. s.). Jest však lišiti mezi statutárními orgány spolku, jako jeho zákonnými zástupci a mezi jinými jeho zmocněnci, kteří jsou příslušným statutárním orgánem v souhlasu se zákonem a stanovami zmocnění spolek zastupovati. Zmocnění toto netkví v zákoně nebo ve stanovách, nýbrž je odvozeno z pravomoci statutárních orgánů, jak jim byla stanovami propůjčena (srov. §§ 1010, 1017 obč. zák.). Sem patří zřizenci, úředníci a vůbec zaměstnanci spolku, kteří jsou oprávněni zastupovati spolek v záležitostech, které souvisí s povahou jejich služeb pro spolek. Pro rozsah zmocnění vůči třetím osobám, jednajícím v dobré víře, je rozhodující buď rozsah jejich plné moci (§ 1017 obč. zák.) nebo zmocněncovo postavení, jak se jeví na venek (srov. § 1029 obč. zák. a čl. 47 obch. zák.). Je možné, že se v podniku provozovaném spolkem vytvoří celá stupnice vzájemně nadřazených a podřízených zmocněnců spolku, z nichž každý má vlastní pravomoc, s níž je podle okolností spojeno právo a povinnost spolek zastupovati. Je pak otázkou jednotlivého případu, zda k plné moci takového zmocněnce patří i právo výpověděti zaměstnancův pracovní poměr a přijmouti jeho výpověď (srov. rozh. 9170 Sb. n. s.). S tohoto hlediska jest v naší otázce rozeznávati jednak případy, kdy pro výpověď pracovního poměru je výhradně příslušný statutární orgán a případy, kdy k ní je příslušný i orgán jiný a zda v tom, či onom případě byla smluvna písemná forma výpovědi. O který z uvedených případů jde, budou rozhodovati jednak stanovy spolku, jednak služební smlouva. Může-li býti pracovní poměr vypověděn jen statutárním orgánem, nebyla-li však při tom smluvna písemnost výpovědi, stačí,

že se příslušný statutární orgán na výpovědi usnesl. Usnesením, jež se stalo ve formě a způsobem odpovídajícím stanovám, byla projevena smluvní vůle spolku, která je podle své povahy určena k tomu, aby byla sdělena druhé straně. Toto sdělení, právě proto, že je to již jen oznámení pojaté vůle se nemusí státi osobami oprávněnými spolek zastupovati. Osoba sdělující vůli není účastna jako zmocněnec spolku na tvoření jeho vůle, je to pouhý posel, prostředník a jeho celou úlohou je tlumočiti spolkem již pojatou vůli (srovn. Wolff v Klang. kom. I, str. 284, Sedláček Kom. str. 577 a násl.). A tu je podstatný rozdíl mezi názorem uvedeným v rozh. č. 16.176 a názorem uvedeným v rozh. č. 17.480 Sb. n. s. V případě, kde spolkové orgány vůli spolku teprve tvoří a současně ji sdělují, jak je tomu v případě rozh. č. 16.176 Sb. n. s., je ovšem potřebí, aby se i sdělení účastnil celý k zastupování oprávněný orgán. Kde však toto tvoření vůle a její sdělení nespadá místně a časově v jedno a není potřebí,

aby byla zachována písemnost formy, stačí jakékoliv sdělení, jen když je správné a úplné. Byla-li v případě, že výpověď může býti dána jen statutárním orgánem, vymíněna i písemná forma, je potřebí, aby písemnost obsahující výpověď byla podepsána osobami oprávněnými podle stanov spolek zastupovati, neboť v tomto případě je právně relevantním projevem teprve obsah písemnosti. — Jde-li o zaměstnance, je muž může býti dána výpověď též zmocněncem podle § 1029 obč. zák. nebo podle čl. 47 obch. zák. a nebyla-li smluvna písemnost výpovědi, není třeba, aby výpovědní projev pocházel od statutárních orgánů. Jednal-li zmocněnec v mezích plné moci, jednal jako zmocněnec statutárního orgánu (§ 1010 obč. zák.). Má-li se výpověď podle smlouvy státi písemně, není z těchto důvodů potřebí, aby písemnost byla podpisována statutárními orgány, neboť podstatným znakem zmocňovací smlouvy je, že zmocněnec jedná sám jménem zmocnitelovým.

Frant. Bauer.

Literatura.

Dr. Ladislav Svatuška: **Židovské předpisy v Protektorátu Čechy a Morava a vývoj rasového práva v Říši, 1940**, str. 152, cena 32 K.

Po úspěšné publikaci Dr. Juráška »Předpisy o židovském majetku«, která právě vyšla v definitivním vydání, vychází nyní na širší bási kniha Dr. Svatušky: zahrnuje všechny židovské předpisy platné v Protektorátu Čechy a Morava a vydané do konce března 1940; autor sám toto časové ukončení neuvádí, ač při aktuálních publikacích, jichž materie jest ve vývoji, mělo by to býti pravidlem. Dr. Svatuška připravil se k vydání knihy o židovských předpisech svědomitě řadou článků o německém právu (viz na př. v tomto časopise »Stavovská a hospodářská výstavba třetí Říše«, roč. III., str. 241 a násl.). Systematický

přehled vývoje rasového práva v Říši jest důležitý také tím, že význačné německé zákony jsou otištěny v překladech. V přehledu židovských předpisů v Čechách a na Moravě sleduje autor vývoj zákonodárství do zřízení Protektorátu (usnesení vlády ze dne 27. ledna 1939 o tom, aby státní zaměstnanci židé nebyli ponecháni v činné službě), dále autor sleduje právní vývoj po zřízení Protektorátu Čechy a Morava a to jak ohledně předpisů platných jen pro německé státní příslušníky, tak zejména předpisy všeobecně platné. Tyto rozděljuje autor vhodně na omezení osobní (zejména vládní nařízení ze dne 4. VII. 1939 č. 136 Sb. z r. 1940 o právním postavení židů ve veřejném životě), dále na omezení hospodářská. Základ platné úpravy židovského majetku tvoří nařízení říšského Protektora ze dne 21. června 1939, které jest doplněno všemi prováděcími výnosy a dále jsou uve-